

Александар ДОНСКИ

Некои пробугарски субјекти упорно тврдат дека некои дела маке-донската историографија наводно биле полни со фалсификати. Но, досега тие немаат понудено конкретни докази за ваквите тврдења. Од друга страна, постојат голем број примери за фалсификување на разни сегменти од македонската етно-културна самобитност од страна на бугарските историчари и публицисти, но и од други субјекти. За ова исто така малку е пишувано во нашата јавност. Овие фалси-фи-кати опфаќаат широк дијапазон: од менување на содржината на оригиналните документи, па се до криење и уништување на доказите за македонската национална самобитност низ историјата. Да го илуст-рираме ова со неколку примери.

Најпрвин да го зе-меме примерот со Ѓорче Петров. Нему де-неш-ните пропагандисти му импутираат дека објавил книга за „бугар-штината во Македонија“, под наслов „*Материали по изучувањето на Македонија*“ (1896), па заклу-чуваат дека тој отсекогаш се декларирал како „Бугарин“.

Од оваа книга се користат и цитати, како оној за на-род-носниот карактер на населението во Македонија, каде Ѓорче Пет-ров наводно напишал:

„Македонското население се состои од: Бугари, Турци, Арна-у-ти, Власи, Евреи и Цигани... Бугарите ја сочинуваат масата на на-се-лението во областа што ја опишувам. И покрај различните по-да-тоци на официјалната статистика, сепак тие фигурираат како по-веќе од половината на целото население...“

Овој извадок исто така е цитиран од фамозниот „Зборник од до-кументи и материјал

и
нија
(БАН, Софија, 1978).

Македо
“

Меѓутоа, овие пропагандисти не знаат (или не сакаат да знаат) за една работа во врска со оваа книга. Постои све-доштво од Ангел Динев дека Ѓорче Петров во печатницата однел ракопис со сосема пои-наква (македонска) содржина и наслов. Меѓу-тоа, овој ракопис ис-чезнал, а наместо него од печат излегла книгата за „бугаршти

-
ната
во
Македонија
“

(!?). Исто така пропагандистите не сакаат да знаат дека овој истакнат македонски револуционер бил близок сомисленик на скоп-скиот митрополит Теодосија, кој не само што се залагал за отце-пување на македонските епархии од Бугар-ската егзархија, туку дури самоволно ги избришал бугарските детер-ми-нирања на својот офи-цијален црковен печат и како таков го користел извесно време.

По предлог на митрополитот Теодосија, Ѓорче Петров почнал да собира материјали за географската и етнографска македонска на-ционална историја. Резултат на оваа работа бил големиот ракопис што Ѓорче, како што се вели, го напишал на македонски јазик, во кој имало и бројни македонски народни умотворби. Но кога ракописот требало да влезе в печат ракописот бил откупен за 30.000 лева, по што ис-тиот исчезнал, а наместо него, подоцна од печат излегла вештачки бугаризираната варијанта на овој текст.

Вакви работи бугарските пропагандисти правеле и многу по-доцна, па дури ги правеа и до скоро. Во еден разговор со писателот (инаку деклариран етнички Македонец) Славе Македонски од Буга-рија, тој ми потврди дека бугарските шовинисти и со неговите романи го пра-веле истото (барем во периодот на тодорживко-вис-тичкото едно-умие). Така, на пример, за да го избегне бугарското име, во рако-писите на неколку свои романи, не смеејќи да ги користи термините поврзани со Македонија, овој писателсекаде ги употребувал компро-мисните и маскирни термини:

христијани
,
христијански
и други.

Меѓутоа, по излегувањето на книгите од печат, термините *хрис-тијани*, *хри-стијанс*
ки и
сличните на нив - на
волшебен
начин
- секаде биле заменети со термините:
Бугари
,
бугарски
и сл.

Се разбира дека за некакви протести не можело да стане ни збор, а и ако ги имало - останувале без резултат.

И што ќе се случи во иднина? Големобугарските пропагандисти ќе се скинат докажувајќи дека Славе Македонски бил *Бугарин*, штом, нели, во своите книги *самиот* пишувал за *Бугарите* и штом *самиот* ко-рис-телбугарски детерминирања. Писателот Македон-ски ова го про---ко-ментира на еден трагикомичен начин, изјавувајќи:
Јас сум
жив Македонец
и секаде така се декларирам, а тие, пред мои очи, ме прават Бугарин. Што ли ќе се случи кога ќе умрам - можам са-мо да си претпостав-увам.

За сличен настан своевремено сведочел и познатиот македонски лингвист Ѓорѓи Киселинов. Имено, за време на српската окупација тој објавувал статии со македонска национална содржина во познатото списание *Луч*. Но, за време на бугарската окупација тој наеднаш поч-нал во своите статии да го велича бугаризмот. Сепак, по ослобо-ду-ва-њето, Киселинов (иако бил во немилост на новата македонска власт), јавно се декларирал како Македонец и целосно се ставил на ус-луга на прогресот на македонската нација. За своите пробугарски статии Ки-селинов признал дека од бугарските окупатори му биле порачувани да ги напише, а честопати се случувало и неговите тексто-ви отпосле да бидат фалсификувани од редакциите кадешто објавувал, т.е. во нив до-пол-нително биле уфрлувани бугарските детермини-рања за нашиот на-род (д-р Стојан Ристески: *Табу-тема: Киселинов-Конески*, Охрид, 1994, стр. 16).

Дали и другите македонски творци што судбината ги остави да живеат во Бугарија биле принудувани да пишуваат за *бугар-ш-ти---на-та*? Да се надеваме дека иднината ќе даде одговор на овие прашања.

За жал, резултат на ваквите децениски фалсификати се и на-ши-те одродени Македонци, кои лесноумно ги прифатија ваквите дела ка-ко *доказ* дека и навистина повеќето наши предци пишувале за *бу-гарскиот карактер* на Македонците. Но кога вистината барем делум-но ќе излезе на виделина (што веќе почнува да се случува), по-разот на големобугарската пропаганда ќе биде уште победлив.

Уште подрзок фалсификат е направен врз една песна од големиот поет и револуционер Никола Јонков Вапцаров. Се работи за пес-ната *Доклад*. Поетот во оваа песна, пеејќи за Македонија, ги на-пишал зборовите: “

за

Неа”

! Меѓутоа, во рускиот превод на оваа пес-на (цитирана во едно универзитетско московско издание, како што пи-шу-ва д-р Б. Ристовски, со знаење и согласност на редакторот Буга-ринот Д. Ф Марков), наместо “

за Неа”

биле подметнати збо-ро-вите: “

за Бугарија наша”

(!?).

Ваквиот бесрамна фалсификат уште долго време на руските читатели ќе им зборува за “*бугарската национална свест*” на Вап-царов. Врз основа на ваквиот бугарски фалсификат можно е некои руски аналити-чари, исто-ричари или есеисти подоцна да напишат статии за “*бугар-ското нацио-нално чувст-во*” на Вапцаров. И

не само тоа. По-доцна нашите бугаро-мани би можеле да ги земат токму таквите руски трудови како *док*

аз

дека и во други земји

се тврди

оти Маке-донците се (или порано биле)

Бугари

.

Дрзок фалсификат е направен и во бугарскиот превод на Спо-мените на францус-киот барон Франсоа де Тот. Овој автор сосема јасно на-шиот народ го именува како *Македонци*. Во дел од своите *Спомени* Франсоа де Тот пишува:

□□□□□□□□ Дваесет и двајца Македонци, секој со пушка на рамо... во една кафеана пееја песни за победите на Александар. (Мемориес ду барон де Тотт сур лес Турцс ет лес Тартарес, Амстердам, 1784 , цит. според Ѓорѓи Радуле,).

Меѓутоа, бугарскиот историчар Арнаудов, во својата книга: *Вер-ковиќ и Веда Словена* (БАН, Софи-ја, 1968 г., стр. 12), коменти-рај-ќи го овој опис на баронот Франсоа де Тот, пишува:

Барон де Тот многу правилно бележи дека **бугарските ра-бот-ници** за време на одмор ги воспејувале победите на Алекса-ндар Велики. (Подвлекувањето е мое, з.м.).

Значи, терминот *Македонци* овде дрско е заменет со *бугарски работ-ници*. Навистина пример за бесрамен фалсификат! Но, трагич--но-то е во тоа што македонските бугаромни, кои ја учат *нашата* ис-то-рија токму од вакви книги, подоцна тврдат дека наводно никаде во историјата не се спомнувале Македонците како засебен народ.

Следи еден смешен пример за бугарските фалсификати повр-зани со македонската историја. Бугарскиот историчар Иван Коларов, во предговорот на својата книга “*Македонија и бугарското племе*” (Софија, 1932), запишал дека Александар Македонски бил - *Бугарин!*? Овде тој запишал дека ги проучува (цитат)...” *бор бите*, *големината*,

падот
и
подемот
на
бугарското
племе
од
Александар
Велики
до
де
-
нес
”

. (цит. според Ѓорѓи Поп-Атанасов).

Да го спомнеме и свети Климент Охридски. Познато е дека во самите автентични извори овој светец, самиот себе се определил како *епископ словенски*. Но, во книгата:

Свети Константин-Кирил Философ

(Софија, 1969, стр. 141) пишува: “

Климент Охридски - прв епископ на бугарски јазик.

” Секако дека ова не е единствен пример во кој се фалсификува потеклото на свети Климент Охридски.

Да посочиме и еден понов пример. Во своето интервју за светскиот македонски неделник *Македонско сонце* (08.05.1998), познатиот борец за човекови права на Македонците од егејскиот дел на Македонија, архимандритот Никодимос Царкњас, реагирајќи на една анти-македонска изјава на грчкиот политичар Пангалос, помеѓу другото вели дека по улиците на Солун: ...Го
сподинот Пангалос ќе се увери дека таму луѓето не зборуваат грчки, туку
македонски.

Дел од интервјутото на Царкњас е пренесено во бугарскиот весник

БНС Македонија

(03.06.1998), но таму зборот

македонски

безобѕирно е заменет со зборот

славјански

(!?). Значи, на бугарските читатели дрско им е подметната фалсификувана изјава од архимандритот Царкњас со цел тие и натаму да бидат држани во заблуда во однос на македонската историја и реалност.

Дрски фалсификати се прават и со македонскиот фолклор, дури и во најново време. Во текстовите на македонските песни намерно се уфрлуваат бугарски зборови или бугарски детерминирања, а интервенции се прават и во мелодиите. Така, на пример, на фолклор-ниот собор, под наслов *Пирин пее*, одржан во 1997 година, стихот од една народна песна посветена за Крали Марко, наместо да биде испеан во оригинал:

... *Крали Марко од Прилепа града,*

е испеан како: ...

Крали Марко од Б'лгарија

(!?). Измена е направена и во познатите стихови од македонската песна

Каљо, Калино девојче,

која не така одамна во Бугарија била интерпретирана со изменет текст. Така, сега наместо стиховите: ...

Арнаути баш ракија, а ергени рујно вино,

сега се пеело: ...

Арнаути баш ракија, а Б'лгари рујно вино...

Дрзок фалсификат врз содржината на македонските народни песни е направен и во книгата *“Песни от Македонија”* (објавена во Бугарија, 1998 година). Македонскиот публицист од Бугарија С. Ратевски, во македонскиот весник “

Народна волја”

(јануари, 1999), ги демаскира фалсификатите направени во оваа книга. Така, на пример, стиховите од текстот на убавата македонска народна песна “

Марије млада невес-то

” овде биле заменети со: “

Марије бела Бугарко.

..”. На крајот од иста-та песна, зборовите “..

.нашата вера рисјанска

”, биле заменети со зборовите: “

нашата вера б'лгарска

”. Ратевски констатира дека бесрамните фалсификатори направиле еден крупен превид. Прво го напишале терминот

Бугарко

(напишан со “y”), а на крајот го напишале терминот

блгарска

(напишан со

темниот вокал

). Ратевски ги прашува фалсификаторите: каква е таа вера “

б'л-гарска

? Да не е тоа некоја нова секта?

Да го спомнеме и траги-комичниот пример со фалсификатот на македонската патриотска песна “Една мисла имаме” што ја исполнува познатиот пеач на народни песни Војо Стојановски. Овој фалсификат е направен во 1999 година, при што сите македонски детерминирања во стиховите на песната биле заменети со бугарски. Така, на пример, стиховите од песната, кои гласат: “Кад

е и да одиш/ Каде и да шеташ/ Не се срами, не се плаши/ Македонец да си.

..”, сега биле пеени: “

Каде и да одиш/ Каде и да шеташ/ Не се срами, не се плаши/ Б'лгарин да си.

..” И понатаму, наместо: “

Една мисла имаме/ Еден живот живееме/ Македонија цела да е/ Секој да ја знае...

”, сега било пеено: “...

Б'лгарија цела да е/ Секој да ја знае

”. Наместо оригиналните стихови: “

Ние не сме Грци, Бугари ни Срби/ Чеда сме на Александар, гордост македонска...

”, сега било пеено: “

Ние не сме Грци, Византијци, Срби/ Чеда сме на Аспаруха, гордост најб'лгарска...

”(Значи

ние

сме чеда на човек кој припаѓал на жолтата раса, каков што бил хан Аспарух). На крајот на песната зборот

Македонија

бил заменет со

Б

,

лгарија

.

Така, овие стихови биле пеени: “

Ако

некој

рече

/

Б

,

лга

-

ри

-

ја

е

мала

/

Има

уште

два

-

три

дела

/

за

да

биде

цела

.

..” (Поде-тал-но кај Илија Миланов, в.

Народна

волја

, Благоевград, февруари, 2000, стр. 4)

На голем број меѓународни фолклорни фестивали или други слични манифестации бугарските фолклорни ансамбли честопати исполнуваат македонски народни песни и ора, кои ги прикажуваат како *бугарски*. Со ова се сака да се докаже дека македонските и бугарските песни се

едно

и

исто

или дека се многу слични. Тоа значи дека ние и Бу--гарите имаме

иста

култура

, т.е. претставуваме

ист

народ

.Овдеш-ни-те малубројни големо-бугар-ски пропагатори кога и да слушнат

бу

-

гарски

песни, се обидуваат да покажат дека помеѓу тие песни и на-ши-те нема никаква разлика, па, според тоа, ние сме

еден

народ

со Бу-га-рите. Но сите наводно бугарски песни што личат на македон-ски-те всуш--ност и не се бугарски, туку македонски песни. Оттаму е слич-нос-та.

Ист е случајот и со други македонски културни сегменти, кои во Бу-гарија се прикажуваат како *бугарски* (народни умотворби, носии, архитектура и сл.).

Колку ли вакви интервенции има досега направено бугарската пропагандна

машинерија и во објавувањето на мемоарите на илин-денските револуционери и на други Македонци, во кои секаде се зборува само за *Бугари* во Македонија? И колку ли фалсификувани документи, кои наводно се

стари

и

автентични

имаат произлезено од неодамна од бугарските пропагандни лаборатории? Полека, но сигурно, сето ова излегува на виделина.